

Alimin Öyküsü

— sahara · 15 Şubat 2017

Doksanlı yıllarda öğretmen camiasında büyük bir hazan mevsimi yaşandı. Hazan mevsimi güzeldir. Romantik, naif duygular yaşanır bu mevsimde. Gün gün doğa yeşil giysilerini değiştirir. Gökkuşağına has renklere bürünür yapraklar ağaçlarda. Önce yeşilin tonları değişir yavaş yavaş. Yapraklar gazellenir. Sert esmeye başlayan rüzgârlarla uçuşan yapraklar toprakla buluşur. Nihayet dağların başlarını ak karların yağmaya başlamasıyla kış mevsimi ve nihayetinde de yer karasının turlarına devam etmesiyle mevsimler yaşarız. Yıllar geçer ha bire. Bu döngü sürer gider normal akışında.

Camiamızda yaşanan hazan mevsimi hiç güzel olmadı. Bir balon uçuruldu. “Bundan böyle emekli olanlara kıdem tazminatı ödenmeyecek!” elbette aslı astarı yoktu bu söylentinin. Lakin etkisi büyük oldu. Ellili, daha çok kırklı yaşlarını yaşayan öğretmen arkadaşlarımız emekli oldu. Ülke erken emekliler cennetine dönüştü. Oysa kırklı, ellili yaşlarını yaşayanlar çalıştığı işlerde deneyim kazanmış, yaşamlarının en verimli yılları yaşarlar. Maalesef emekli olan meslektaşlarımın çoğu kahvehanelerin sürekli müdavimi olup çıktılar!

Mesleki anılarımdan oluşturduğum bu öyküm ellili yaşlarımı yaşadığım dönemle ilgili yaşanmışlıklarımdan kesitleri kapsıyor. Emekli olmayıp çalışanlardan bir öğretmen olarak geçen yıllar içinde kazandığım deneyimler ve her yıl okuduğum mesleki ve genel kültür eserlerinden edindiğim birikimlerle gönlümce çalışmalar yaptım. Benim gibi emekli olmayan az sayıda arkadaş da vardı.

Veli profilim oğlum ve kızım yaşlardaki kuşaklardan oluşuyordu. Velilerime bir ağabey, bir amca, dayı durumundaydım. Biricik amacım, öğrencilerimin bilgi toplumuna erişmiş ülke çocukları düzeyinde bilgi, beceri ve davranış edinmeleri.

İdealist hedefler seçilip, dürüstçe ve iyi niyetle çalışınca ortalık güllük gülistanlık oluyor. Yeter ki, öğretmen çalışmalarıyla paydaşlarına; okul idaresi, meslektaşları en önemlisi de veli ve öğrencilerine güven versin. Bu güven sağlandığında insanımızın yüzü gülüyor. Ses getirici başarılar elde ediliyor.

Başarı kıstaslarım öncelikle başlıcaları nelerdir? Sevmek... Doğayı sevmek... Doğan güneşin altın ışıklarını sevmek. Uçan kuşları, denizdeki balıkları, börtü böceği sevmek. Gökteki bulutları, yağmurların yağışını, şimşek çakmasını, denizlerin kabarmasını, dalgaların yükselmesini sevmek.

Çocukları, çocukların gülüşünü, onların yalansız, riyasız dünyalarını sevmek. Annelerin çocuklarına sarıldıklarında gözlerinde oluşan ışığı sevmek. Nihayet yaptığın işini aşk düzeyinde sevmek. Sınıfa güler yüzle girebilmek.

Gerisi kolay. Nedir gerisi benim için? Görevi namus olarak kabul etmek. Namus kelimesini yazarken ilkokul öğretmenimin sözünü anımsadım:

“Görev namustur. Hakkıyla yapmayan namussuzdur.”

Birinci sınıf okutuyorum. Yeni tanıştığım velilerime güven vermek adına neler yapmaya çalıştım. Konuşmalarında vurguladığım görüşleri şöylece özetleyebilirim. Görevlerimizi gerektiği biçimde aksatmadan yapacağız. Çalışmalarım hakkında her türlü sorularınıza açığım. Başarılı olmak adına yapamacağım hiçbir fedakârlık yoktur. Bilmenizi isterim.

Toplantılarıma zamanında geleceksiniz. Son yıllarda okul giderleri için sınıflarımızda paralar toplanıyor. İkinci bir görevimiz var bu bağlamda; tahsildarlık yapmak. Toplanan her kuruşun hesabını sormanızı isterim.

Öğrencilerimize evlerimizdeki en nadide çiçeklerle ilgilenircesine ilgileneceksiniz. Kahvaltı yaptırmadan çocuğunuzu okula göndermemeye özen göstereceksiniz. En haz etmediğim davranış türü veli adına; çocuğuna harçlık verip okul kantininde kahvaltı yapmasını istemeleridir.

Evlerde okuma saatleri düzenleyeceğiz. Çocuklarımızı öykü, masal, şiir kitapları okutarak uyutacağız. Velilerimle kısa sürede tanışıp kırk yıllık dost gibi olduk. Bana en ufak sorunlarını bile anlatır hale geldiler.

Okuttuğum sınıflarda sınıf kitaplıklarını zenginleştirmeye azami özen gösterdim. Velilerimin mali durumlarını zorlamamak adına ekonomik durumları iyi olan velilerime mektuplar yazdım. Sınıf kitaplığı oluşturmak için birer fitre paralarına talip oldum. Sağ olsunlar beni kırmadılar. Paralar geldi. Birkaç takım kitap aldım. Halk olarak törenlere müptelayız ya. Sınıf kitaplıklarını törenle açtık. Sınıf annemize kurdeleyi kestirdim. Şanda şöhrette gözüm yok. Yeter ki öğrencilerim ve velilerim okumayı sevsinler.

İlçe Halk Kütüphanesi'ne sınıfça velilerimi de davet ederek geziler yaptık. Kütüphanemizin bulunduğu iş merkezinde düğün salonları vardı. Tuhaftır, velilerimiz düğün salonlarını biliyorlar fakat kütüphaneyi ilk kez fark ettiklerini söylüyorlardı. Çoğusunu kütüphaneye üye yaptık. Almanya'da öğretmen olarak çalıştığım yıllarda yaptığım uçak yolculuklarında Alman yolcularla da uçtum haliyle. Onlara özenirdim. Uçuş esnasında ellerindeki kitapların büyüklüğüne dünyasına dalıp sessizce yolculuklarını tamamlarlardı. Halkımız niçin onlar gibi olmasın?

Birinci sınıfı okuttuğumu söylemiştim. Sınıfımı araç gereç yönünden de donanımlı hale getirdik. İnternet bağlantılı bilgisayar, projeksiyon gibi anaçlarla donattık. Bu çalışmalarda bana yardımını hiç eksik etmeyen adaşım İbrahim öğretmenim ve ilk öğretmenlik yaptığım ilçem Araklılı velimin yardımlarını unutamam.

Birinci dönemin sonu yaklaşıyor. Öğrencilerim okur-yazar oldular. Kendime has uygulamam var. Karne verileceği hafta veli toplantısı yaparım. Velilerime anlatırım: İki haftalık dinlence sırasında, çocuklarını sinema, tiyatro gibi etkinliklere götürmeleri salık veririm. Çarşıya her çıktıklarına onlara muhakkak kitap alıp hediye etmelerini söylerim. Okumaya yeni geçtikleri için öğrencilerime sadece kitap okutmalarını salık veririm.

Her biri benim için ayrı bir değer olan öğrencilerimden birisi de Ali'mdir. Ali, arkadaşlarına göre biraz yapılı, tonton yanaklı, yeşile çalan gözleriyle, konuşkan sevimli bir öğrencimdir. İyi okuyanlar arasındaydı. Tatilde annesiyle birlikte, annesinin ailesini ziyaret için İsparta'ya gideceklerini söyledi.

İki hafta çabuk geçti. Yine sınıfımdayım. Her ne kadar öğrencilere kitap okumayı salık versek bile tatil dönüşü öğrencilerimizi umduğumuz düzeyde bulamayız. Böyle olmasına karşın kısa sürede çalışmalar istenilen düzeye gelir.

Ali'nin durumu çok farklıydı. Birinci dönemdeki Ali'm[r1] gitmiş. Onun yerine okumayı adeta unutmuş, karamsar bir öğrenci gelmişti. Konuşmalara girmiyor. Teneffüslerde arkadaşlarının oyunlarına katılmıyordu. Durumunda bir rahatsızlık olduğumu hissettim. Öğrencimle bire bir konuştum. Söylediklerine üzuldüm:

“Öğretmenim, biliyorsunuz babam İstanbul'da çalışıp hafta sonları evimize geliyordu. Artık babam gelmez oldu. Bize kim bakacak!”

Hemen anneyi aradım. Okula davet ettim. Kızım yaşında çalışan bir velimdi. Durumu konuştuk. Henüz ayrılma safhasına gelmemiş olduklarını ve de eşyle sıkıntılar yaşadığını anlattı.

Böylesi durumlarda eşler arasındaki sorun zamanında çözülmesi önemlidir. Bu durum kanserin erken teşhisi gibidir. Erken teşhis kanseri yenmede ne kadar önemliyse, kopma noktasına gelmemişse eşler arasındaki sorunlar; gerekli müdahaleler yapılırsa olumlu sonuçlar alınacağına inanırım.

Özellikle hiçbir kadın kolaylıkla yuvasının bozulmasını istemez. Hele ortada çocuklar varsa. Anne ayrılma taraftarı değildi. Babanın telefonunu aldım. Öğrencimin durumunu anlattım. Baba ile birkaç kez görüştüm. Öğrencilerimin mutluluğu için olanaklarımı sonuna kadar zorlarım. Bir aile dağılırsa gökler ağlarmış.

Genç anne-babayı okula davet ettim. Bir hafta sonu okulda buluştuk. Ortam pek güzel değildi. Hava parçalı bulutluydu. Konuştukça, güneş bulutların arasından ışıklarını salmaya başladı konuşma yaptığımız odaya. Hazırlıklıydım. Gençlere şu öyküyü okudum:

“Yeni evli bir çift vardı. Evliliklerinin daha ilk aylarında bu işin hiç de hayal ettikleri gibi olmadığını anlayıvermişlerdi.

Aslında birbirlerini sevmiyor değillerdi. Âmâ şimdilerde küçük bir söz ufak bir hadise aralarında orta çaplı bir kavganın çıkmasına yetiyordu.

Bir akşam oturup ilişkilerini gözden geçirmeye karar verdiler. Her ikisi de boşanmayı istememekle beraber işlerin böyle gitmeyeceğinin farkındaydılar.

Erkek " aklıma bir fikir geldi "dedi. ‘Bahçeye bir ağaç dikelim ve eğer bu ağaç üç ay içinde kurursa boşanalım. Kurmaz da büyürse bunu bir daha aklımızdan geçirmeyelim. Bu süre içerisinde ayrı ayrı odalarda kalalım."

Bu ilginç fikir hanımının da hoşuna gitti. Ertesi gün gidip bir meyve fidanı aldılar ve birlikte bahçeye diktiler. Aradan bir ay geçti. Bir gece bahçede karşılaştılar. Her ikisinin de elinde içi su dolu bidonlar vardı..."

Öykü bittiği zaman üçümüzün de gözleri yaşardı. Velilerim bana teşekkür ettiler. Bir pastahaneye gidip kahve içtik. Bir hafta sonu cumartesi böyle geçti.

Ali'nin kısa sürede performansı arttı. Hele bir gün öğlen yemeği dönüşü babasıyla sınıfa geldi öğrencim. Ali'yi hiç o kadar mutlu görmemişim. Gözlerinin içi gülüyordu. Bak öğretmenim, “Babamın kanatları altındayım. İşte babam yanımda...”der gibiydi.

Mesleğimin son yıllarında böylesi güzellikleri de yaşamak tanımsız mutluluk kaynağım oluyordu.
[r1]